

Prvonagrađeni rad Takmičenja za najljepše pismo 2020. na temu "Napiši pismo odraslima o svijetu u kojem živimo"

Autor: **Natalija Smoljan**, VII razred, OŠ "Orjenski bataljon", Bijela, Herceg Novi

SVIJET ODRASLIH, PLANETA ZEMLJA

Dragi odrasli svijete,

Ja sam Natalija, tvoje dijete.

Ti znaš kako je biti u mojim godinama, a ja tvoje godine još sasvim ne poznajem.

Ipak, dozvoliću sebi da ti kažem da ponešto radiš pogrešno.

Pišem ti o mom pogledu na svijet. Nadam se da će ovo pismo, bar na minut, otvoriti tvoje oči i pomoći ti da shvatiš kako je djetetu ovog našeg dvadeset prvog vijeka.

Onaj ko se potrudio da napravi televizor, nije ni slutio šta sam danas vidjela na programu. U jednom dijelu svijeta se ratuje. Drugi dio nestaje pred vatrenom stihijom. Tamo, južno, žive gladna djeca; kao da to nije dovoljno – cijeli svijet se bori sa opasnim virusom. Govore nam da budemo u kućama i klonimo se ljudi. Opasni smo, kažu, jedni za druge.

Roditelji su mi kupili telefon. Ja sam na njemu našla razne teme, aplikacije i igrarije koje su mi u početku bile jako primamljive. Onda je počela opasnost od virusa, pa sam zahvaljujući ovom aparatu pratila školski program i ostvarila neke lijepe rezultate. Sve to zvuči sjajno, zar ne? Pa, nije sjajno. Držala sam telefon satima u rukama, umarala oči i mozak. Nisam se smijala. Nikoga nisam srela. Onaj ko je smislio ovakve tehnologije, ni sanjao nije da će da nas zarobi u neki virtuelni svijet i u njemu zadrži naše dragocjeno vrijeme. Ako jeste sanjao o tome, onda baš nije dobro.

Onaj ko je smislio kućne aparate, sigurno nije zamislio da će naše kuhinje ovako izgledati: sjajne, dugačke radne površine pretrpane čudima tehnike koja zuje i bruje – trebalo je da budu mjesta gdje nastaju ukusni obroci, a onda čujem kako ne znamo šta jedemo. Stvarno, ne znamo odakle i kako stiže hrana koju samo pokupimo sa polica supermarketa. Odrasli svijete, jedemo zagađenu hranu. Ne znam kako se nosiš sa tom greškom koju praviš.

Dok držim daljinski upravljač u rukama i gledam sliku svijeta na bezbroj ponuđenih kanala, oni još uvijek lica pokrivenih maskama izvještavaju, komentarišu i

izražavaju zabrinutost. Ali, kažu da se svi trudimo da nam bude bolje. Mnogo ljudi je na terenu: u bolnicama i laboratorijama. Taman kad sam već počela da se ljutim i pitam gdje je ljubav, ja sam, odrasli svijete, dobila poneki odgovor.

Od brzine vremena i tehnologije ne vidi se često ova pažnja kojom se Čovjek stara o drugome. Svjedoci smo tome kako se ljekari brinu o ugroženima, kako profesionalci i volonteri gase požare, a bogati svijet tu i tamo obrati pažnju na gladni jug. Meni, kao i svima, treba ovaj impuls života koji ti, odrasli svijete, održavaš i hraniš. Planeta je živa kad se pokreneš.

Zbog svega što si ovdje pročitao, zbog mnogo nas kojima je važno da budeš Čovjek i Ljubav, molim te da stalno budeš u pokretu! Molim te da se staraš o sebi i drugima! Popravi greške! Daj nam čist vazduh, hranu, drugarstvo. Otjeraj tugu i samoću, da bismo ti bili zdrava I nasmijana djeca. Jednog dana, kada odrastemo, pomoz nam da radimo isto.

Okreni se prirodi. Odavno nije bila ovako lijepa. Mekani oblaci krstare nad nama, miriše bilje. Grane masline u mom dvorištu leluju na vjetru. Namjerno neću da ti slikam to zelenkasto lišće. Hoću da gledam, znam i pamtim ovakvo moje vrijeme. Tebi šaljem grančicu mira koja lista i u ovom vijeku. Ne daj se, odrasli svijete!

Tvoja Natalija